

PTÁCI BOUŘE

EINAR KÁRASON

≡ KNIHA ZLIN

Ptáci bouře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.knihazlin.cz

www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Einar Kárason

Ptáci bouře – e-kniha

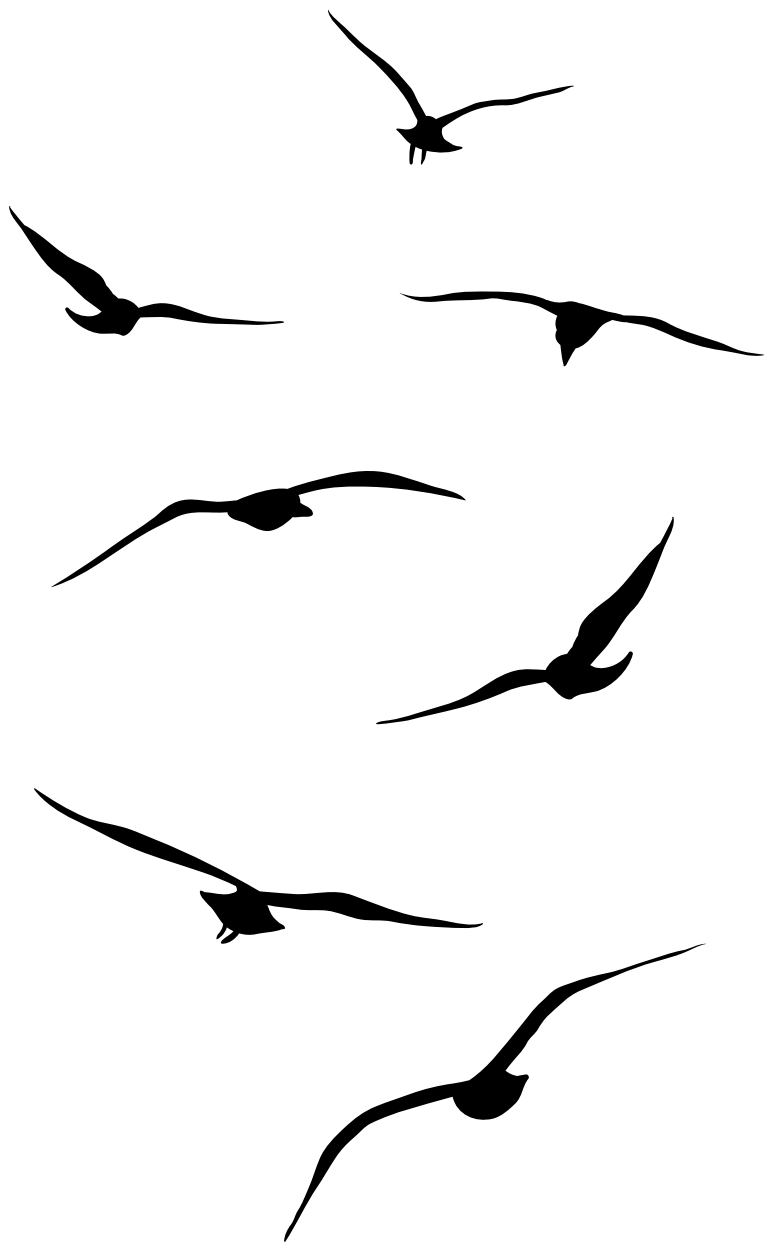
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

☰ KNIHA ZLIN

EINAR KÁRASON

PTÁCI BOUŘE

Přeložila Marta Bartošková

≡ KNIHA ZLIN

This book has been translated with a financial support from:

ICELANDIC LITERATURE CENTER

Tato kniha vychází s laskavým přispěním
Fondu na podporu islandské literatury.

Zvláštní poděkování
Steinarovi J. Lúðvíkssonovi

V únoru 1959 zastihla několik islandských rybářských traulerů na lovištích u Newfoundlandu prudká bouře. Tehdejší události jsou zárodkem tohoto příběhu. Vyprávění a jednotlivé postavy se ovšem řídí čistě literárními zákonitostmi.

Odsekávat z lodi led se zpočátku může zdát jako nadlidský úkol: Led nejen že vypadá jako sklo, ale je i stejně tvrdý, a když to dojde tak daleko jako na naší lodi, netvoří jako sklíčko tenkou krustu, kterou by hozeným kamenem rozbito každé děcko, stává se z něj obrovitá křišťálová socha, vyboulená a zprohýbaná do všelijakých tvarů, jako by ji s citem pro krásu vymodeloval umělecký řemeslník. Ve skutečnosti ledová vrstva jen kopíruje tvar lodi, přesněji řečeno obrysy všeho, co je připevněno k lodnímu trupu: velké navijáky před kapitánským můstkem tvoří mohutné, zaoblené linie a trochu připomínají nevelký kopec nebo lyžařskou sjezdovku, železné nosníky na rybí kádě trčící z paluby budí představu amerických mrakodrapů, zábradlí na okrajích paluby se proměnilo v zahradní zídky, dráty a lana, obvykle silná nanejvýš jako prst urostlého námořníka, vypadají teď spíš jako odpadní potrubí; vlečné háky u obou lodních boků se proměnily v hroudy ledu stejně jako palubní nástavba a veškeré vybavení člunové paluby včetně toho, co mělo být naší spásou: záchraných člunů. A pak je tu vyvýšenina na špici lodi, přídová nástavba s kladkami a rumpály. Z té se stal jeden velký ledovcový příkrov připomínající vrchol Bárðarbungy na ledovci Vatnajökull,

kam se před několika lety zřítíl dopravní letoun. Posádku našli až za několik dnů. Navzdory očekávání byla naživu, i když většina lidí už piloty odepsala. Když se pak příští jaro lidé vydali obhlédnout vrak letadla i s nákladem, celý stroj už zmizel kdesi hluboko v čím dál silnější ledové vrstvě. Stejný osud potkal i americké letadlo s ližinami, které pro ztroskotance vyslala na ledovec armáda Spojených států: okamžitě po přistání přimrzlo k ledu, a tak ho tam museli nechat. Když lidé jen pár měsíců nato dorazili na místo havárie, dávno už ho spolkla ledová pokrývka. Právě s takovými nezadržitelně rostoucími ledovcovými horami se teď posádka *Racka* pouštěla do boje. Všichni byli navlečení do toho nejteplejšího, co na palubě měli: na nohou holínky vysoké až k tříslům a navrch nepromokavé námořnické bundy. Někteří svírali v ruce kladiva, jiní hasáky, kterými se na traulerech utahují a povolují matice, další zas kusy trubek, palice nebo sekerky na maso; loďmistr zvaný bocman třímal velký kladkový pajcr, kterému by se na pevnině říkalo páčidlo. Velitelé posádky se vyzbrojili zdánlivě drobnými sekerkami na led, na palubě měli všehovšudy dvě. Vzali si je na přední palubu, z té bylo jedno velké kluziště, a proto se museli pokaždé, když se na ně valila vlna

nebo když se loď rozhoupala, něčeho pevně přidržel. Většinou o nic nešlo, ale teď byly všechny vhodné úchyty schované pod ledem. Trauler se naštěstí kymácel o poznání méně, než bývá za podobného počasí zvykem; drtivá tíha ledovce svírajícího loď způsobovala, že se plavidlo po každém náklonu do strany vyrovnávalo dost neochotně. Loď se sice vždycky snažila napřímit, ale nebylo to moc platné, protože paluba se pod podrážkami holínek do vodorovné polohy stejně nikdy nedostala, neustále se strmě nakláněla a nápor vln navíc přicházely zcela nečekaně a pokaždé všechno spláchly. V takových chvílích se člověk musel držet zuby nehty, protože chladné moře se bouřilo a neskrápělo loď sprškami, nýbrž pořádnými vodopády.

Námraza sice vypadala jako ledovcová masa nebo ohromná křišťálová plastika, ale rozbít ji a drtit bylo snazší, než by se mohlo na první pohled zdát; stačila jedna dobře mířená rána na kovovou příčel nebo zamrzlý drát, a hned se uvolnil pořádný kus, třeba i půlmetrový, nebo dokonce větší, byla-li rána dost prudká a správně sedla. Pohled na dobře odvedenou práci zahřeje u srdce, ať člověk dělá cokoliv, a tady byl výsledek patrný okamžitě. Posádka se do díla vrhala s vervou a zábradlí, zcela pohřbené pod námrazou,